

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 29.kolovoza 2012

[\[Video\]](#)

"Mučeništvo" svakodnevne vjernosti evanđelju

Draga braćo i sestre, na ovu posljednju srijedu mjeseca kolovoza pada liturgijski spomen mučeništva svetog Ivana Krstitelja, Isusova preteče. To je u Rimskom kalendaru jedini svetac čije se slavi rođenje, 24. lipnja, i smrt koja se zbila kroz mučeništvo. Današnji spomen potječe od posvećenja jedne kripe u Sabasti, u Samariji, gdje se, već sredinom četvrtoga stoljeća, častila njegova glava. Štovanje se kasnije proširilo u Jeruzalem, u Istočne Crkve i u Rim, s naslovom Glavosjek svetog Ivana Krstitelja. U Rimskom martirologiju se spominje još jedan pronalazak te dragocjene relikvije, koja je, u posebnoj prigodi, prenesena u crkvu Sv. Silvestra u Campo Marziju, u Rimu.

Ti mali povijesni podsjetnici pomažu nam shvatiti koliko je bilo drevno i duboko čašćenje svetog Ivana Krstitelja. U Evanđeljima je vrlo jasno istaknuta njegova uloga obzirom na Isusa. Na poseban način, sveti Luka opisuje njegovo rođenje, život u pustinji, propovijedanje, a sveti Marko nam govori o njegovoj dramatičnoj smrti u današnjem Evanđelju. Ivan Krstitelj započinje svoje propovijedanje pod carem Tiberijem, između 27. i 28. godine poslije Krista, i narodu koji je hrlio da ga sluša upućuje jasan poziv da pripravi put za prihvaćanje Gospodina i ispravi krive putove vlastitog života putem jednog obraćenja srca (usp. Lk 3, 4). Međutim, Krstitelj se ne ograničava samo na propovijedanje pokore i obraćenja, već, priznavajući Isusa kao "Jaganjca Božjeg" koji je došao odnijeti grijeh svijeta (Iv 1, 29), ima veliku poniznost da pokaže u Isusu pravog Božjega Mesiju, povlači se u drugi plan da bi Krist mogao rasti, biti slušan i nasljedovan. Kao posljednji čin svoga života, Krstitelj svjedoči krvlju svoju vjernost Božjim zapovijedima, ne povlačeći se i ne

uzmičući, izvršivši do kraja svoje poslanje. Sveti Beda, monah iz devetog stoljeća, u svojim homilijama kaže kako je sveti Ivan za [Krista] dao svoj život, iako mu nije naređeno da zaniječe Isusa Krista, bilo mu je zapovjedbno da ne govori istinu (usp. Om. 23: CCL 122, 354). On nije pristao šutjeti o istini i tako je umro za Krista koji je Istina. Upravo iz ljubavi prema istini nije pristao na kompromise i nije se plašio uputiti snažne riječi onima koji su skrenuli s Božjeg puta.

Mi vidimo taj veliki lik, tu snagu u velikoj ljubavi, u otporu protiv moćnika. Zapitajmo se: odakle dolazi taj život, ta tako snažna, tako ispravna, tako dosljedna interiornost, utrošena na tako potpun način za Boga i za pripravljanje puta Isusu? Odgovor je jednostavan: iz odnosa s Bogom, iz molitve, koja je nit vodilja čitavog njegovog života. Ivan je Božji dar za kojeg su njegovi roditelji, Zaharija i Elizabeta (usp. Lk 1, 13), dugo molili; to je veliki dar, za kojeg ljudski gledano nije bilo nikakvih izgleda da će se obistiniti, jer su oboje bili u poodmaklim godinama a Elizabeta je bila neplodna (usp. Lk 1, 7); ali Bogu ništa nije nemoguće (usp. Lk 1, 36). Navještaj toga rođenja dogodio se upravo u mjestu molitve, u jeruzalemskom hramu, štoviše događa se kada je Zahariju dopala velika povlastica da uđe u najsvetije mjesto i ondje prinese tamjan Gospodinu (usp. Lk 1, 8-20). I Krstiteljevo rođenje je u znaku molitve: pjesma radosti, hvale i zahvaljivanja koju Zaharija uzdiže Gospodinu i koju molimo svakog jutra u Jutarnjoj, "Benedictus" ("Blagoslovljen"), veliča Božje djelovanje u povijesti i na proročki način naznačuje poslanje sina Ivana: biti preteča Sina Božjega koji se utjelovio da mu pripravi putove (usp. Lk 1, 67-79). Čitav život Isusova preteče je jačan odnosom s Bogom, a na osobit način razdoblje koje je proveo u pustinjским krajevima (usp. Lk 1, 80); pustinjski su krajevi mjesta napasti, ali također mjesta u kojima čovjek osjeća vlastito siromaštvo jer je lišen materijalnih oslonaca i sigurnosti i shvaća kako je jedino čvrsto uporište sam Bog. Ali Ivan Krstitelj nije samo čovjek molitve, stalnog dodira s Bogom, već je također vođa drugima u tome odnosu. Evanđelist Luka prenoseći molitvu koju je Isus naučio svoje učenike, Oče naš, bilježi da je taj zahtjev učenika formuliran ovim riječima: "Gospodine, nauči nas moliti kao što je i Ivan naučio svoje učenike" (usp. Lk 11, 1).

Draga braćo i sestre, slaviti mučeništvo svetog Ivana Krstitelja podsjeća također nas, kršćane ovog našeg vremena, da se ne smije pristajati na kompromise kada je riječ o ljubavi prema Kristu, njegovoj riječi, istini. Istina je istina i tu nema kompromisa. Kršćanski život zahtijeva, tako reći, "mučeništvo" svakodnevne vjernosti evanđelju, hrabrosti da dopustimo da Krist raste u nama i da Krist usmjerava našu misao i naše djelovanje. Ali to se može dogoditi u našem životu jedino ako postoji čvrsta povezanost s Bogom. Molitva nije izgubljeno vrijeme, nije uskraćivanje vremena djelovanjima, pa bila ona i apostolska, već je upravo suprotno: jedino ako smo kadri imati jedan život vjerne, stalne, pouzdanje, molitve sam će nam Bog dati hrabrost i snagu da živimo sretno i radosno, da prevladamo teškoće i hrabro svjedočimo. Neka nas Ivan Krstitelj zagovara kod Boga, da u našem životu Bog bude uvijek na prvome mjestu. Hvala!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana